

Kis LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Baráti Molnár Lóránt

Világosság fényeskedjék

anyaméhek dédelgetett
mélysége
időtlen fájdalom
sötét zene

csend-arcok
vérengző utak
köd-testű
ölelkezések
kék-föld
csillaga

világosság fényeskedjék
fölöttük
mögöttük
előttük
türkiz-zöld
föld-remény

dédelgetett sötétség
elvetélt színek árnya
tört kiáltás
anyaföld-szivárvány
álma
éjek éjjelén

Baráti Molnár Lóránt
versei

Tizenkettes ballada

fehér steril szoba kristályfala
fehér takaró fehérlése tizenkét fehér ágyon
tizenkét ágyon nők tizenkét preparált álma
tizenkét elárvult fehér asszonyálom

fehér szoba fekete falkristály
fehér csendre nyíló tizenkét fekete ablak
tizenkét asszony tizenkét fehér meztelen testét
tizenkétszer takarja be tizenkét sötét

XXI. század

verset kellene írni panelzaj csendjében
maradék hiteket versekké kellene írni
megrugdalt életek igazát iszonyú magányok
romboló jelenlétét versekben megírni
és lenni egy sejlő holnap mégis alapkövének
maradni megmaradni mint a fények mint a lélek

Valaki elindul

Elindul valaki a feketecsizmás éjszakából
Elindul valaki és a kék felejtésből kilábol
Elindul valaki és levelet vár már a magánytól

Nincs levél nincs levél így nyöszörögnek a szilfaágak
Jön majd a tél jön majd a tél szél veri a szilfaágat
Jön a tél és nincs levél arcán dunnyog holnap a bánat

Valaki elindul és már nem tér többé soha vissza
Valaki elindul és lába nyomát a csend felissza
Valaki elindul madártalan marad a kalitka

Dr. Ötvös László

Szerzői vallomás

"a költészetnek gyógyító ereje van!"

A versírás emberi cselekedet. A versírás ígéretes és hasznos tevékenység. Indoklásul azt lehet megemlíteni, hogy csak versírás közben születhetik költői szó és verssor, esetleg egész, igazi vers, vagyis költemény. Érdekes és megfigyelhető, hogy egy-egy kötetben megjelent versek közül az egyik olvasónak az egyik, a másikkak a másik válik költeménnyé. Az történik ilyenkor, hogy az olvasó lelke értelmével együtt fogadja be az üzenetet. Ennél azonban több is történik valójában, az nevezetesen, hogy a költői alkotást létrehozó LELKI folyamat hasonlót indít el az olvasóban, aki átéli, hogy rend születik, gubancok oldódnak és gyógyító folyamat indul el a bensőjében.

Régi mondás, nagy igazság, hogy a költészetnek gyógyító ereje van!

A versírás eseményéből most csak a költemény születésére koncentráljunk. Igen, az élet születéséhez hasonló a költemény létrejötte. Helyesen használja tehát a magyar szóolás, amikor költemény születéséről beszél. Meg kell mondanunk tárgyilagosan, hogy az alkotó ember nyelvi, szellemi és lelki ajándékai gyümölcsöznek a tevékenység során, viszont az is megállapítható, hogy ez a folyamat messze túl mutat az emberi lehetőségek határán, a csak emberi adottságokon. Az emberi gondolkozás titok magyarázatára a múzsa munkáját említi.

A keresztény ember megvallja, hogy a Szentlélek ihletésére ajándékot kap a versíró, és a születéséhez hasonló esemény során életforma, életgyakorlatra való készség részesévé lesz. A szó igévé, tetté válik. Ez természetesen a költemény olvasóját is megérinthesi, sőt magával is ragadhatja, hiszen az ajándékban ő is részesülhet.

Tegye lúdbőrössé az olvasó arcát a költeménnyé lett vers, a kedvvel való olvasás során!

(Az írásrészletet Ötvös László: Mester és tanítványai c. könyvéből vettük, 283. old.)

Istennek vitt ajándék

Nagy László emlékére

Istenünk házába
szabad mindenkinek
ajándékot vinni...
Három Magyar Bibliát
hasonmásként hálás szívem
s véres hátam cipeli...

Vészlő, 2005. július 29.

2008 a Biblia éve. Örülünk és köszöntsük a Bibliakutató és az 1608-as Szenci Molnár-féle Hanau-biblia hasonmás kiadását gondozó "Bibliás embert", Dr.Ötvös Lászlót!

Rudnai Gábor

Kincskeresők

A Thököly út 150-ben
csak egy poroló állt az udvaron.
Nem is oda mentünk le kincset ásni,
hanem a szomszédba, Gáspár Feriékhöz.
Szerencsénk volt, hogy semmit sem találtunk,
lehetett volna bomba, kézigránát.
A Varsó utca túlsó sarkán
Sipos Gusztival lábteniszeztem,
amikor éppen nem sakkozni hívott.
Hol vagytok csalódott, kifosztott kincskeresők?
És hol van a kopasz főúttörő,
hón szeretett vezérünk, Rákosi pajtás?
Ellenségei tőle örökölték
(még nem is éltek, igaz, nem is élhettek volna)
az ütemes tapsot és a buzgó,
túlbuzgó névkiabálást.
Abban a lenézett lódenkabátos korban
csak a felnőttek árulkodtak
(volt kinek: a falnak is füle van),
mi, gyermekek, mélyen, csengőfrász nélkül aludtunk.
Nekik a hold is Rákosi kopasz feje,
de nekünk kész csoda: nagy karéj zsíroskenyér.

T. Ágoston László

Hol lakik az Isten?

Amikor én kisiskolás voltam, a hittan épp olyan kötelező tantárgy volt, mint az olvasás vagy a számtan. Aztán egy nap kitiltották a papokat az iskolából, és bejelentették, hogy nincs Isten. Annak örültünk, hogy ezután nem kell hittanórára járni, többet játszhatunk délutánonként, de otthon mégis imádkozni kellett elalvás előtt. De ha nincs Isten, kihez, mihez imádkozzunk, hogy vigyázzon ránk, amíg alszunk?

Sehogy se fért a fejembe a dolog. A barátaim hasonlóképp voltak vele, így aztán megkérdeztük a tanító nénitől, hogy van, vagy nincs? Ha eddig volt, hová tűnt hirtelen? És ha netán nem is volt, miért járt ő is a templomba? Jó ideig gondolkozott a válaszon, végül azt mondta, hogy ő se tudja biztosan, megkérdezi az igazgató bácsitól.

Másnap egy nagy könyvet hozott a hóna alatt és abból olvasott föl nekünk. Az volt benne, hogy az emberek régen nagyon félték a tűztől, meg a víztől, meg mindenféle természeti jelenségtől. Amit nem tudtak megmagyarázni, hogy miért van, arra mondták: az Istentől ered. Tehát nem az Isten teremtette az embert, hanem ember az Istent. Ma viszont már mindennek tudjuk az okát, így nincs szükség Istenre.

Ha nincs, nincs - gondoltam. - Annál jobb, hiszen akkor nem láthatja, ha rosszat teszek. Ezután nyugodtan megverhetem a kisebbeket, hazudhatok anyámnak, meg a tanító nélinek, senki sincs, aki megbüntessen. Csak arra kell vigyázni, rá ne jöjjenek. Jót tenni meg nem érdemes, hiszen nincs, aki megjutalmazzon érte.

Este be is jelentettem, hogy én többé

nem imádkozom, mert nincs Isten. Az igazgató bácsi mondta. Meg azt is mondta, hogy megbüntetik azt a szülőt, aki Istennel fenyegeti a gyerekeit.

Úgy látszik, túl merész volt ez a hazugság, mert anyám válasz helyett lekevert egy jókora nyaklevest. De ha nincs Isten, ki súgta meg neki, hogy hazudtam?

Elhatároztam, hogy utána járok a dolognak. Amikor délben kinyitotta a kaput a harangozó, én is beosontam utána. Végére is azt mondják, hogy a templom az Isten háza. Bárhol is jár napközben, ebédre illik hazatérnie. Bejártam minden zugot, fölmentem a padlásra, le a pincébe, nem volt sehol. A nevéen szólítottam, nem válaszolt. Elmentem másnap, harmadnap is, soha nem volt otthon.

Mondtam is nagyapámnak, hogy különös ember az az Isten. Bárhol keresem, sehol sem találom.

- Mert rossz helyen keresed - mondta, és az ölébe ültetett.

- Ne tessék már ilyet mondani! - vitatkoztam nekibőszülve. - Voltam a házában, kerestem a kukoricaföldön, meg a szőlőben is, sehol se volt.

- Na látod, pedig lehet, hogy mindig ott volt, csak nem vetted észre.

- Én, aki a szőlőhegyről megnézem a toronyórát? ...

- Bizony - felelte -, mert az Istent nem a szemünkkel kell keresni, és nem a fülünkkel hallgatni a szavát.

- Hanem? - berzenkedtem tovább.

- Ő bennünk él, és belülről vezérel. Itt lakik - bökött a szívem tájékára.

- De hiszen akkor bármikor beszélhetek vele...

- Így van, kisfiam - mondta, miközben gyengéden megsimogatta a fejemet. - És akkor is szól hozzád, amikor nem akarod megérteni.

Kondor Jenő
versei

Egyedül

Köröttem kő
város rengeteg
Fölöttem Isten
szikrák fellegek

Beborít a szél

Még megtartott
engem az Isten.
Verhetett volna
sárral, esővel.

Most arcomra
sárga levél hull;
beborít a szél
zörgő idővel.

Jégverés

Zörögnek a jégverte fák.
Csak a hold világol:
hogyan Isten is lásson.

S én, mint Krisztus a pusztában,
az ördöggel játszom...

Szívemet

hová menekítem,
ha nincs, ki fogadja?
Kezem kinek adjam?
Nincs, ki befogadna.

Szívem nincsen immár,
nincs, ki melegítsen.
Nincs az égben Isten,
ki rajtam segítsen.

Nyár

Éjszaka égig nőnek a fák.
Karjukra csillagok ülnek.
Halkan bontja mindegyik dalát,
s a napsugárral messze repülnek.

Hívd álmaidat a melegre!
Ne fázzanak, ha már nem ragyognak!
Hitedből épüljön jegenye:
puha fészek a csillagoknak!

Mohába rejtem vágyaim

Szívem felől asszonyom
s véreből szakadt kisfiam
jobb felől jégcsap dér-virág
burkolom kőbe enmagam

Szívem felőli csillagot
hókrisztály virágban a fát
- cirmos kályhám is elhagyott
kertemben rozsdás hóvirág

Szívem felől szemem is:
mostoha kék-remény
Mohába rejtem vágyaim
fölöttük játszik susog a fény

Vasi Szabó János

Találkoztak Istennel

Második rész

Harmadik helyszín: ... dohányfüstös, zajos kocsmá. Valahol az 1-es számú Marsvárosban. Vaskos, emberekkel telezsúfolt padok. Piszkos söntéspult. Mögötte unatkozó képű felszolgáló könyököl. Virágjukat rég elhullajtott, kövér nők sűrögnek, forognak a nép között. Részeg csoport verekszik az ajtónál és a WC előtt. Távolabb tőlük egy magányos zugban ül a férfi. Erősen viseletes a ruházata. Borostás az arca. Szemei vörös ködben úsznak. Zsíros haja rendezetlenül mered a négy égtáj felé. Szája sarkából olcsó cigaretta lóg ki. Mos gyorsan kikapja onnan, s a zsebébe dugja. Előtte két bőrkabátos hórihorgas ember áll.

- Egeen... Tegnap találkoztam Istennel - dadogja a férfi. - Fekete öltönyt viselt, fehér inget, csíkos nyakkendőt. Ósz volt és erősen kopaszodott. Kérdeztem tőle: Van még remény a felkerülésre? Ő vállat vont. Ezüstkeretes, sötét szemüvegében rémült arcom vibrált. S ennyit mondá: "...nem tudom. A tizből áthágtál hét parancsolatot! Eridj, keress inkább egy kiskaput!" Ennyit mondott esküszöm!

A férfi nehézkiesen áll fel a padról. Kisvártatva, leszegett fejjel a kijárat felé indul. Asztaltól-asztalig imbolyog. Gyűrött, pacás zakójának felső zsebéből, hervadt piros szegfű fityeg elő.

Kódolt üzenet a Központnak: ...egy férfi keresi Istent...stop ...

A kocsmá zsvivájába lassan erősödő, megmagyarázhatatlan dübörgés keveredik.

Negyedik helyszín:... elhagyott farm, rozoga épületek, valahol a Valles Mariensis partján. Fénylő, vöröses barna puszták ölelik félkörben. Mögötte lent a Nagy Csatorna poros kanyonja húzódik. A ház fotocellás ajtaja előtt toporog a nő. Kezében, hátán öles csomagok. Súlyuk alatt majdnem kettétörik vékony dereka. Arcán lélegző és beszélő maszk. Előtte két bőrkabátos, pilótasisakos férfi áll.

- Igen, tegnap találkoztam Istennel - mondja az asszony. - Magas volt és karcsú. Haja divatosan nyírt, teste ápolt. Sportosan, mégis elegánsan öltözött. Kérdeztem tőle: mért csak most tett boldoggá, egy rossz házasság és négy gyermek után? Ő vállat vont. Finom ujjával végig simogatta az arcom. S mondá: "...nem tudom. Hisz, ha bűnt követtél el, bűnöd úgy a koré, melyben anyád a világra hozott, mint zabolátlan véredé, mely gátját nemelve idegenben buzog. Él tovább úgy, mint eddig!" Azzal eltűnt a szemem elől - mindörökre!

A két férfi befejezi a jegyzetelést. Az asszony pedig lesimítja szoknyáját, felveszi málháját és lassan elindul az ajtó, s a részegen hortyogó férje felé.

Kódolt üzenet a Központnak:... egy asszony keresi Istent...stop...

A távolban - idegeket hasogató, sikoly-szerű hang után - felüvölt az első szíréna.

Ötödik helyszín: ... fehérre meszelt

szoba. A közepén barna íróasztal. Szélesvállú ember ül mögötte. Bőrkabátja a szék támlájára vetve. A férfi könyöke az asztal sima lapján támaszkodik. Lehajtott fejét két tenyerében tartja. A háta mögött másfél-szer-másfél méteres piszkossárga ablak tornyosul. Zöld árnyékként tekint be rajta a Mars egyébként szikrázó ege. Ám most kövér füstgomolyokat eregetnek rá a lázadó ganümedeszi flotta által bombázott város lángoló épületkúpjai. A férfi felnéz. Lassan magához húzza a diktafont. Rövid gondolkodás után bekapcsolja.

- Tegnap én is találkoztam Istennel - suttogja. - Szép fényes glóriája volt. Nagy szakála, dús fehér haja. Messzi-örökbe révedő kék tekintete. Kérdeztem tőle: miért rossz az ember? Ő vállat vont és elmosolyodott. S mondá: "...nem tudom. Én belőled vagyok, s te mindezt csak álmodod. Egy tanácsot azért adhatok: soha ne feledd el, Isten benned él... magad vagy... önmagad!"

Emlékszem: erős főfájásra ébredtem. Néhány órának el kellett telni, mire végképp fölocsúdtam és megtaláltam a helyemet családom, s munkatársaim szerető körében. Egyébként azt mondják: aznap imádott csillagunk szokatlanul erős napkitöréssel lepte meg a Mars gyengécske légkörét. Ez okozhatott oly sok hallucinációt...

Az ajtó szürke fémburkolata és a betonfal között alig látható csíkban szivárog át a ciánzöld gáz. Jóformán fel sem egyenesedik a férfi, felső teste erőtlenül az asztalra dől.

Lezuhanó feje épp kikapcsolja a diktafont.

Utolsó, rejtjel nélküli üzenet a Földre:...az emberek keresik Istent...stop...az emberek nem találják Istent...stop...az emberek nem találják Önmagukat...stop...vége...vége...vége...

A történelmileg hiteles adatok származási helye: Galaktikus Archeológiai Intézet. A Sol rendszer negyedik - atom - kori történetét kutató teológiai bizottság anyagából kimásolta: Hasszán Paulusz O.P. imám-presbiter.

Készült a harmonikus világtrend négy százötvenedik évében a kriszlám szent földjén: Nouva Vatican bolygóján. Insallah!!!

Sárközi Árpád

Simándy művészúr keservei

Szív-vulkán-kürtőjéből,
Torkából, ajkáról
Úgy folyt szét a szitokláva,
mint Etnából a forró magma.
Hangjával égetett, perzselt: -
Mily balga rendezői ötlet
Fölkérni külhoni énekest
"Hazám, hazám te mindenem"
Című ária éneklésére...

Lapról olvasva, blattolva...
Kinek honunk ezüst mezejével,
Minden folyójával is
Csak egy rideg térkép.
Tapsot aratni, sikert exportálni?
Úgy ám! Gazdag aranybánya!

E hazában magyar szívvel,
Magyar lélekkel kéretik
énekelni!!!

Németh Dezső
meséi

Az ördög felesége

Mivel Mária nagycsoportos volt már, egyedül ment az óvodába. Nem messze volt az óvoda, de egy gyönyörű diófa állt az utcában, amelyről őszkor hullongó diók kopogtatták a járda kövezetét, és a fűbe is lehulltak, és ott lehetett szép gömbölyű diókat szedni. De ahogy ment az úton, szembe jött vele Ludvérc, az ördög felesége. Mária nem tudta, hogy boszorkány, mert Ludvérc gyönyörű mézeskalács alakban jelent meg. Hű! Tükrös szív volt a mellén, a haján cifra kendő, csillogó topánka a lábán. Kézen fogta Máriát, és azt mondta neki:

- Mária, Mária, te szép magyar lány, látod-e itt ezt a diófát? Aranydiók hullnak róla, és neked is adok belőle aranydiót, ha velem jössz a palotámba, ahol te szépséges királynő leszel. Mária csak nézte a csillogást, a gyönyörű Ludvércet, és azt mondta:

- Hát ha királynő leszek, veled mehetek a mesébe, de hát vár az óvoda, otthon meg az anyukám, és ha vár otthon az anyukám, akkor menni kell majd haza. Nem mehetek veled.

- Ugyan már! - mondta Ludvérc - Hát majd úgy csináljuk, hogy nálam is és az óvodában is legyél, és otthon is legyél. Én tudok ilyen varázslatot.

- Na, jó - mondta akkor Mária. - Hát ha ez így van, menjünk akkor együtt, abba a gyönyörű palotába. Vigyünk magunkkal egy zsák aranydiót is, majd ott megtörjük és esszük az aranyat, ezüstöt, málnát, meg mindenfélét, majd amit te tudsz varázsolni. El is mentek. Ludvérc kézen

fogta. Mindjárt varázsolt egy söprűt. Ráültek, és így repültek ennek a gonosz asszonynak a várába, amelyik a hetedik égbolton, az égig érő fa legtetején állt, de az is csak úgy volt oda varázsolva, mert különben az alvilágban volt a helye.

- A Jó Szellem nem tudta a Ludvérc tervét, de amikor meglátta, hogy Máriát odavitte az udvarába, haragra gerjedt. Szólt Göncölnek, az égi szekeresnek, ha oda érkezik, mentse meg Máriát. És Mária nem is, hogy királynő, de még szolgálólány sem lehetett, egy darócba öltöztette, zsákruhát adott rá, mintha rabló lett volna, és egy ilyen nagy hatalmas vesszőseprűt adott a kezébe, és azzal separtette vele a kavicsos, ronda udvart.

Sírt nagyon Mária, de nem tudott semmit sem tenni, már bánta, hogy olyan hiszékeny volt. Hát ott élt sokáig, amíg nem jött arra Göncöl a szekerevel, aki meglátta a kislányt abban a ronda posztó zsákruhában. Fölkapta a csillagszekérre, és visszahozta a földre. Letette a diófa alá, ahol már várta az anyukája.

Mária és a Békakirály

Minden meseszerető gyerek tudja, hogy a békáknak királyuk van. A békakirály vezeti a békaasszonyokat a Békatóhoz, amelyben elhelyezik a békagyöngy-tojásokat, amikből majd a békaporontyok kikelnek, aztán mennek vissza Békaországba téli álmukat aludni.

A békánépnek egy forgalmas úton kell átkelni, ahol autók száguldoznak, és sok béka esik áldozatul az átkelésnél. Mária állt az út szélén és nagyon sajnálta a békákat. Elhatározta, hogy segít nekik az átkelésben. Hát, ahogy ott bámészkodott,

elébe lépett egy aranykoronás béka, és megszólította:

- Ne haragudj, hogy megszólítalak! Te vagy ugye Mária, egy nagycsoportos óvodás?

- Igen, én vagyok - mondta meglepődve Mária. - Hát te honnan ismersz, és ki vagy te?

- Én egy elvarázsolt magyar királyfi vagyok, de csak akkor változom vissza igazi királyfivá, ha egy szépséges magyar kislány megcsókolja az arcomat. Megtennéd ezt nekem? - szólt bátorítanul a békakirály.

Mária előbb sokáig gondolkodott, aztán felemelte a békakirályt és megcsókolta az arcát. Erre a békakirály igazi magyar királyfivá változott. Aranysújtásos bíborpalástban, karddal a derekán állt Mária előtt, aki ámulva nézte a csillogást. Aztán a királyfi kihúzta a kardját, kiállt az útra, leállította az autókat, és a békanép minden bántódás nélkül át tudott vonulni az úton. Mária nagyon boldog volt, hogy segíthetett a békanépnek.

A királyfi pedig suhintott még egyet a kardjával, és azonnal az országházba repültek. A teremben ülő ország-atyák nagyon meglepődtek a királyfi láttán. De a királyfi kezében már ott volt a jogar és az országalma. Letette mindkettőt az asztalra és így szólt:

- Hallottam, hogy az ország nagyon elszegényedett. Azért jöttem, hogy újból gazdag és igazságos országunk legyen.

A jogar az igazmondás jelképe, aki a kezében tartja és hazudik, azonnal meg-némul. Az országalma pedig az összetartozás jelképe, a széthúzóok tenyerében áttüzesedik, és billogot éget bele.

A korona, amely a fejemen van, olyan nehéz, hogy csak három erős ember tudja

az elnök fejére tenni, ha összerogyik alatta, nem lehet elnök. No, most itt az ideje, hogy mindenki próbát tegyen! - szólt erőlyesen a királyfi.

Voltak, akik elmenekültek a próba elől, sokan megnémultak, sok honatya tenyerébe billogot égetett az országalma, az elnök pedig összerogyott a korona súlya alatt. Aztán a nép új honatyákat választott, akik kiállták a próbát. Máriát pedig megkoronázták kicsi királylánynak. A magyarok meseországába ezután gazdag és boldog otthona lett az embereknek, no, meg a békáknak is, mert részükre átjárókat építettek a forgalmas utak alatt.

A Gólyalábú Óriásmamlasz

Abban a faluban, ahol Mária lakott, nem volt egyetlen óriás sem. Hát Mária, rajzolt egyet az aszfaltra. Szépen kiszínezte, de nagyon hosszú lábura és mamlaszra sikerült, így aztán, amikor felállt az óriás, egy rakás szerencsétlenségnek nézett ki. Trambulínra is fitymálva nézegette, azután megszólalt:

- Te Mária, minek nekünk ez a gólyalábú óriás mamlasz?

- Hopp! - kiáltott Mária. De jó... o... o... Trambulín, kitaláltad az óriásunk nevét, tehát a neve: Gólyalábú Óriásmamlasz - és nagy örömeiben körbetáncolta Trambulinnal az óriást. Az meg csak nézte, olyan értetlen nagy borjú szemekkel, a két vidáman táncoló gyereket.

- De mit áll ez itt tehetetlenül, munkátlanul! -csattant fel Mária csípőre tett kézzel, és rákiabált az Óriásmamlaszra: - Azonnal mosd le a Holdat, a csillagokat és a Napot, mert nagyon elszürkültek, érted? Te mamlasz!

- Ne kiabálj velem, Mária! Én még csak kicsi óriásgyerek vagyok. Brühü-hühü-hü... Sírva fakadt és olyan nagy könny-csepp hullott rá Trambulinra, hogy csurom víz lett.

- Ne sírj! Te gyerek, hiszen teljesen eláz-tam tőled - mondta sajnálattal Trambulin, aztán mérgesen ráripakodott Máriára: - Nem látod, hogy ő még egy nagy gyerek!

- Látom, látom, de azért lemoshatja a Holdat, a csillagokat, meg a Napot. Nem?

- Jól van - mondta hüppögve az Óriásmamla, - mindjárt nekilátok a munkának. Aztán felnyúlt az égre, kezébe fogott egy nagy felhőt, és elkezdte mosni a Holdat, meg a csillagokat. Csak úgy csurgott a víz az égről. Azután nekilátott a Nap mosásának is. Az gőzölgött, és olyan forró volt, hogy megégette az egyik ujját, de végül minden ragyogott az égen.

A munka után leült egy szalmakazalra, és ott hüppögte:

- Bezzeg, ha volna egy nagymamám, ő megvédene, nem kiabálhatna velem senki, és bekötné az égett ujjamat is.

- Na jó - mondta Mária. - Rajzolk neked egy nagymamát. Olyant, mint a Zsófi néni a szomszédban. És tényleg rajzolt egy mosolygós nénit, aki mindjárt bekötözte az Óriásmamla ujját, lehúzta róla a piszkos inget, berakta a mosógépbe, közben egy létrát támasztott a hátának, és mindenütt alaposan lesúrolta róla a koszt. Utána egy nagy kerek kenyérből készített szendvicset nyomott a kezébe. Amíg az Óriásmamla eszegette a szendvicset, Zsófi nagymama megszártotta és kivasalta az inget, azután elégedetten nézegette a szép fehér ingben feszengő óriás unokáját. Az meg lehajolt Máriához és a fülébe suttopta:

- Te Mária, hol lehet itt szeretetet venni,

mert Zsófi nagymamának szeretnék venni legalább egy mázsa szeretetet.

- Szeretetet nem lehet venni - súgta neki Mária. A szeretet a szívünkben terem. Neked pedig óriás szíved van, sok fér bele. Menj a rétre, és szedj egy nagy csokor vadvirágot, és add oda a nagymamának! Így is történt. A Gólyalábú Óriásmamla gyönyörű csokrot hozott a rétről. A nagymamája elé állt, és ezt mondta:

- Te vagy a világ legjobb nagymamája, és én nagyon szeretlek téged. Átadta a csokrot, aztán felkapta a kicsi asszonyt és összevissza csókolta. A nagymama meg örömeiben kiabálta:

- Jaj! Te nagy gyerek, összetöröd a csontjaimat!

Nagyon boldogok voltak. Aztán Trambulin, a Gólyalábú Óriásmamla és Mária, vidáman körbe táncolták Zsófi nagymamát, aki mosolyogva, könnyezve állt a kör közepén.

Németh Erzsébet

Hogy megelőzd

A remény dombja mögül
most kel fel a Nap.
Fürödj meg fényben,
s mosolyomba törölve magad
indulj,
hogya megelőzd
a nagyleptű időt

Lelkes Miklós

Egy évszázad álma

Fiume, tenger, perdülő napernyők,
bajszos urak, csíkos fürdőruhák,
üvegszekrényben giccses porcelánok,
búza, verejték, kéz villant kaszát,
kinyíló erszény, kis polgári vágyak,
szobormellényes szép palotasor,
pipiskedő nők, korzón kurtizálók,
hamis aranykor békéje honol,
(s van mit csodálni Álmodban, Te Század,
sok minden épül, újsághír rohan,
és csók a csók olykor, igazán, szívből,
tündérvirág megremeg, boldogan),
felszín, középmedy, mély, s alatta mélyebb,
s a mélyben az, akit görbít a gyár,
majd sör vigasztal, sóskifli, de otthon
fáradt feleség, betegség, halál,
s fent, a felszínen, cigány, hegedűszó,
mulat a gazdag, meg huszáros úr,
huszárcsínyeken nevet úri tolvaj,
szájtáti népség bámul jámborul.
- E köznépből egyszer még csőcselék lesz!
- mondja egy tréfás kávéházi fő.
- Lehet, de vélem: ágyútölteléknek
használja fel majd közeli jövő!
- ekképp egy másik, filozófus ajkú,
s iszogatnak. Kisházzá lett a Ház,
s benne veszett nyál meggyült és kifröccsen:
a "geszti bolond" uszít, magyaráz.
A mélyben nő, ki rabolni szeretne
(még többet) - már csak ilyen a Világ!
Vonat füttynt harcünneplő bakákkal,
"Megtanítjuk a kuttyát, Szerbiát!"
- így a házmester. Méltóságos bólint,
s a Himnusz szól, ez az élön halott,
szent tabu-dal, mit bennszülött magyarság
dícséretekkkel úgy megtagadott!
Vér, baj, vérbaj, szurony, szívekbe szűrő.
(Ó, Álom, Álom, miért ennyi vér?!).

Egy Költő jár, csodabogárként préda:
kiömlő vér ellen ír és beszél,
agyvelejét pusztítják spirohéták,
de még megéri: láz égig szalad,
s egy külön gróf jön, igazabb magyarként,
s őszirózsákat osztó pillanat.
(Ó, Grófom, Grófom, Te is későn jöttél,
mert nem jöhettél, - tanulni lehet,
azaz LEHETNE múlt-lehetetlenből,
s csak kérdés tanít: miért nem lehet?)
S új zászlók, a vér lobbanó színével.
Hány fegyverben, kit görbített a gyár!
Szavak. Igazság mélyből jött világa
egy-egy ébredő szívre rátalál.
A Tábornok csendben szervez és máris
lábát nyúllábra cseréli a cseh,
s a pöffeszkedő román hátrál, hátrál,
menti irháját, ameddig lehet.
(Persze, tudom, most mire gondolsz, Álom:
magyar, román, cseh oly egyforma nép,
s ha Néppé lenne egyszer: azt is látná,
hogyan mi miatt lett - ágyútöltelék!)
A Tábornok lemond (mást nem tehet már),
a perc-vörösnek Alkonyt átadott
francúz Kéz, s feketén, a sötétben
darutollasan tiszték: gyilkosok.
Vezérük máris (Ó, mutasd csak, Álom!)
hová léptet a hófehér lovon
oly piszkos kézzel? "Kormányozni, kérlek
alássan!" (Gúnyal elmosolyodom,
mert látom, Álom, történész-lakájok
mint szolgálnak ma is oly érdeket
magyarkodón, mely bajt hozott és hoz még,
s mint szaporodnak a becstelének.)
Trianon jajdul. Jogos fájdalommal, -
de mennyi tört kép mutatja: talán
ugyanazzal lent, szegényeknél, mélyben,
mint fent, pezsgővel, cigánymuzsikán
elborongón?! (Ó, történész-lakájok,
csak a kezdettel érthető a vég,
és bár tudom miért szolgák a szolgák, -
nem unjátok a primitív mesét?)

No de se baj! Új időt hoz a Bajszos
 germán földön, s olaszon a Kövér,
 új hordókkal, szónokokkal, s a lényeg:
 új fegyverekkel új Erő beszél!
 A jelszó régi: "VISSZA, VISSZA MINDENT!"
 (ami jogos, s azt is, mi nem jogos).
 Mily szép jelszó is a "PRÁGA, DÖGÖLJ MEG!",
 s "kultúrförlény" földjén mily otthonos!
 Fehér lovon az "Országgyarapító",
 s nagy hajóját ünneplik tengerek,
 de jól sejtí egy bölcs gróf (ott, mögötte!),
 hogy zátony jön, s az vezetes lehet.
 Csak szolga már a kifizetett Szolga,
 a Szolga Úr, s azt nézi: mit tehet?,
 mert Don a Don, Folyó, s olykor folyó is
 rosszabb lehet, mint vérző tengerek!
 S Szolga Úrnál kényszervendég a Bajszos
 páncél-hada, s nem szívбайos apó
 csodálkozik: - "Ó, mennyi feljelentés!"
 (Még ő is ámul, az a Gestapo!)
 A rádió szól: "Más irányt Hajónknak!",
 de már szíveknek szegezve a Kés,
 mérges a Bajszos, s földje itt is germán:
 "Elkéstél ezzel, Lovastengerész!"
 Géppisztoly-osztás Nagynémet Kezekből.
 Zöldinges csürhe bízó dalba fog.
 Megismered? Azok, kiket a Rendszer
 fékezgetett is, - és dajkálgatott!
 "Mondd, kell zsidó, árpádsávó szabadság?
 Ámornyíl helyett e golyót adom!"
 - röhög kajánul zöldinges süvölvény.
 "Most a Dunában úszhatsz, szabadon!"
 Fent gépek szállnak és a rádió szól:
 "Bácska...Baja..." - és máris BUMM!, s remeg
 a légópince, ahol ijedt népség,
 s razziázó, veszett zöldingesek.
 Falak ledőlnek, s a sok éhes falna,
 ha volna mit, de nem mindig terem
 pesti aszfalton, széles betontálcán
 ingyenceknek ígélet: lótetem.

Fent már a Csillag, eljött Ázsiából.

(Feledted: tőlünk kik mentek oda?
 S fehér lilium volt talán kezükben?
 S céljuk mi volt? A Szeretet Hona?
 Ám rendben, Álom, nem mutathatsz mindent,
 megértem, de azt is érteni kell:
 a háború sebeket oszt, s a bosszú
 rosszat sugall: visszasebezni kell!)
 Tanult a nép múltjából, háborúkból?
 Nem túlon túl. Jár a kiszegzaszaj,
 s összekacsintók már-már tudni vélik:
 a polgár-múlt új jelenre talál.
 Találna is, de intón int az Ördög,
 s csitul a szó, mert, könnyen meglehet,
 ki nagyon ugrál, majd Szibériában
 romantikázhat: "Kellte ez neked?!"
 S a mélyből feljebb, egyre feljebb jönnek,
 kikhez kismemes Költő szolt (ma már
 szemérmesen nem idézik e versét), -
 itt is, ott is megannyi proletár.
 Szól a harang, átkozódik a gyáros,
 a gróf sem vidám, sírni nem szabad
 előkelőnek, ámde ott a gondja:
 miből tart majd el annyi agarat?!
 Ügyes a Kopasz, mögötte a Gazda,
 a tömeg kéri földi istenét,
 s aki nem kéri, az is megtapsolja
 "A Hűség és a Hála Éneké"-t.
 Majdnem mindenki tapsol (no de, persze,
 másnak tapsol ki Nyugatig szaladt, -
 lényeg a taps! (...és ma is láthatsz, Álom,
 hunkivagy-földön vitézljő hadat!)
 Hányat emelsz, ó, sorsok hozta Eszme,
 nagyon mélyből nagyon magasba fel!
 Itt is, ott is jajduló Jogtalanság, -
 de a Jogos is épít, énekel.
 ("Ha vérrel és sárral volt is bekenve..."
 - ám hiába Néktek Madách szava!
 Ha nem is jobb, olykor mégis okosabb
 hun legénykéknél flancos francia!)
 Ámde ki Ember, annak szíve fáj most,
 ez álomrésznél, méghozzá nagyon:
 fekete foltok, lélekmély-fekélyek

szaporodnak gyönyörű Csillagon!
Ó, Vágy, Csillagot tiszta égre tenni!
Ó, Októberből az a pillanat!
Ám úrrá mindjárt csak a csőcselék lett,
eszme, amely rossz múltból ittmaradt,
az akasztott, és tudatlan suhancok
seregét küldte tankoknak neki
(talán még Istennek is nehéz volna
megbocsájtani, elfelejteni!)
Nem tart soká ez a múlt-dinomdánom,
a Reverendás máris ott szalad
Samu Bácsi házához (még nem Boldog,
de szentigaz: most kissé okosabb!)
S nem vén a Vén még, aki jön, a ráncok
bár gyötrik arcát, nála most a gőg
inkább csak kellő öntudatnak látszik, -
és Fent is, Lent is érti az Időt.
Sok mindent jól tesz, - és sok mindent rosszul,
de ott a kérdés, hogy mit is tehet.
Parancsolgatnak Kánok: messizi gazdák,
s dölőfős polgárok, - Elvtársak helyett.
E párt-polgárhad hamarosan látja:
egyre erősebb Samu Bá' keze,
cserél hát lelke csillagot keresztre, -
de megmarad: Önérdek-Istene.
Hordóra áll a kis takonypóc ifjú,
s hőst imitál: "Oroszlán, takarodj!"
(No nagy bátorság! Fogatlan oroszlán,
furcsán ingó, már-már szinte halott!
Szólt volna akkor ez a nyegle hunfi,
mikor még...No de, ha nem kedvelem,
akkor is igaz: becses Hunniában
sok az utóhős, - és az mind ilyen!)
Minden felgyorsul. Jól mutatod, Álom!
Mentség reá: reápolitika?
Menet indul reális árulókkal,
s reálissá lesz tolvajok hona.
(Eltűnődöm okokon, szövevényen.
Felsír az űs-múlt, - azt hitted: halott?!
Csúszómászókéig villan olykor vissza,
Jelen, sebző tükörpillanatod!
S bár a Jelen Királya a HIÁBA,

Te, Láng-Költő, még igazad lehet:
egyszer eljöhet Idő-Végtelenben
szép hasonlatod, Föld-Szólószemed!
("Az Apostol" már érett alkotásod,
benne együtt bölcsesség s érzélem,
bár butító Mának elfedi kendő
tanítását.E műved szeretem!)

Ó, Évszázad! Rossz volt látni az Álmod,
mely új századnak sok rosszat hozott.
A "geszti bolond" szobra újra dölőfől,
s megdicsőülnek egykor-gyilkosok.
Ó, van MÁSSÁG, mellyel egészen MÁSKÉNT
kellene bánni! Önérdek-szavak
rejtegetnek ravaszul róka farkat, -
és ez most már sokáig így marad.
Költő, és Vers, vérszín Csillaggal ékes!
"Értől az Óceánig"? Oly halott
e táj, ahol most egyformán gyalázzák
Égvágy-Keresztet, - és a Csillagot!

(2008)

Németh Erzsébet

Szivárvány

Oda szeretnék szállni,
hol az a szivárvány volt
azon a délután;
mikor az ég oly
kétségbeesetten dörgött,
hogy domb, erdő, világ
szinte behöhögött...
ájultan alélva el.
Aztán;
elsírta könnyeit
értünk az Isten,
és égre tűzte jelét:
"megbocsáttatott."

Budai István

Mint két idegen

Mint két vadidegen,
fagyosan és ridegen,
táncolva ezer idegen,
megyünk: egymástól hidegen.

Egymással szót sem váltunk,
fagyos köddé váltunk,
csak szótlánul állunk,
szavakra sem találunk.

Én pergő szó, te szótlán,
én vibráló, te sótlán,
én remény, te csüggedés,
én langy-eső, te jégverés.

Mint két vadidegen,
mint hamuba hullt szerelem,
mint későn jött kegyelem,
mint célját vétő fegyelem.

Lévai Wimmer Mária

Ajánlás helyett

Hommage Daidalosz és Ikarosz

Híg szélben repültem,
Mint társtalan madár.
Aki várt, egyre várt:
A szabadság várta!

Társtalan szárnyalás,
S magányos madár.
Albatrosz a társam:
Tenger árja várja!

Karó Iván

Csípés

Szívem csípi egy ifjú lányka,
véremben meglapul,
könnye hullik, a mérge gyűlik,
ölni csak most tanul,

Éjjel fekete vámpírvérünk
bontja szét szárnyait,
bűvölteen lesve hold urunkat
áldjuk és árnyait.

Sápadt arccal az éjben járunk
dögöket falva fel,
nem szívlel szánva jószerencse,
nem adott harcra fel.

Vészjós kedvünkbe vágyak marnak,
csontunk majd megreped,
egymás sebeit épre nyalva
hányódunk részegen.

Rongyra verve az éj sötétje
hajnallal küszködik,
fénylőn vágatva ellenségünk
föld alól érkezik.

Paplanunk ölel, érzőn súgva:
védelek, védelek,
behunyjuk vérben két szemünket,
s álmodunk éjeket.

Dr. Domonkos János

Történelmünk Erzsébetjei

Az Erzsébet nevet különösen tisztelik, szeretik Magyarországon. Nem csak azért, mert Erzsébet több magyar királyné és hercegnő neve, hanem azért is, mert történelmünkben jelentős szerepet kapott Árpád-házi Szent Erzsébet (1207-31), II. Endre és Gertrúd leánya, Lajos türingiai örgróf felesége, kinek életéről számos monda és legenda maradt fenn. Szilágyi Erzsébetet (?-1483), Hunyadi János feleségét, Hunyadi László és Mátyás király anyját pedig Arany János költeménye (Mátyás anyja) tette halhatatlanná a magyar irodalomban.

Árpád-házi Szent Erzsébet Magyarországon, Sárospatakon született, olyan országban, ahol a független állami lét és a kereszténység alapjait Szent István király rakta le. Erzsébetet már négy éves korában eljegyezték Tübingia leendő grófjával, Lajossal. Wartburgban nevelkedett és kora gyermekkorában tanújelét adta mély vallásosságának. Gyermeki szeretetével Szent János apostolt választotta kedves szentjének. Miután tizennégy éves korában Lajos felesége lett, jó hatása érezhető lett a fiatal grófon is. Erzsébet teljes szívvel átadta magát férjének. Erzsébet legbensőbb titka s egyúttal legvonzóbb vonása volt, hogy tökéletesen összhangot tudott teremteni Isten és a férje iránti szeretet között. Férje fiatalon, a Szentföldért vívott harcban esett el.

Az adakozásairól ismert Erzsébet szigorú aszkéta életet élt. A marburgi szegényház mellé az 1226-ban meghalt

Szent Ferenc tiszteletére kórházat építtetett, ahol a gyógyítás és betegápolás felügyelete mellett folyt. Özönlöttek hozzá a szenvedők: vakok, bénák, leprások. Imája nyomán a poklosok megtisztultak, a bénák jártak, a vakok láttak. Szüntelenül ismételte:

- Az Úr jelen van! Az Ő hatalma, irgalma végtelen. Nekem nincs részem benne.

Csodatevő erejének hírére idegen országokból is zarándokoltak hozzá. Azokat is szívére ölelte. Egy hideg őszi napon azonban megfázott, beteg lett. Halálát érezve közeledni, így imádkozott Máriaéhoz:

- Boldogasszony Anyám! Köszönöm, hogy lányoddá fogadtál. Szüntelenül éreztem Szent Fiad jelenléte kegyelmét. Köszönöm, hogy segítettél.

Erzsébet mindössze 24 éves volt, amikor földi életét befejezte. Marburgban temették el. Már 4 évvel halála után, 1235-ben szentté avatták. Sírjánál sok csodás gyógyulás történt. Tiszteletére Nagy Lajos magyar király az aacheni székesegyházhoz kápolnát építtetett (1357).

Szilágyi Erzsébet 1430 körül ment férjhez Hunyadi Jánoshoz, a nagy hadvezérhez. Férje halála (1456, aug. 11.) s László fia kivégeztetése után testvérével, Szilágyi Mihállyal szervezte a mozgalmat, mely fiát, Mátyást trónra emelte. Fia mellett mint anyakirálynő, jelentékeny szerepet vállalt. 1456-ban Vajdahunyadon ferences kolostort alapított. Szilágyi Erzsébet egyébként az óbudai királynéi várban székelt s mindvégig a király anyja címet viselte. Hunyad várában is sokat tartózkodott, tevékenykedett. Hunyad várának nagy részét ő építtette és sok időt szentelt gazdasági ügyeinek intézésére is. 1483-ban

készített végrendeletében Corvin Jánost tette örökösévé. A Szilágyi család rokoni révén megerősítette a Hunyadi-befolyást is Erdélyben. A hatalmas kiterjedésű birtokok igazgatásával, jövedelmük kezelésével is támogatta férje, Hunyadi János politikáját, majd fia, Hunyadi Mátyás királyi trónját.

Ezek az Erzsébetek követésre méltó példaképek lehetnek ma is leányainknak, asszonyainknak.

Csüllög István Ernő

Árapály

Halk sóhajok kergetőznek a parton,
elmosott lábnyomok, s szellőkacagás.
Korhadó csónakom partra húzott teste,
árnyölelésbe temeti legszebb napjait.

Alkonyi fejem jövőtaréjba túrva,
föveny oltalmában tollincsem megreked.
Horizont a térben, álmos ködtenyérben
fényekre pislog, melyek mögöttem kigyúltak.

Versölelés felbújtja mezítelen testem,
tudatom csillapítja vágyszomjas mellkasom.
Csapkodok előre, te hitszegő horizont,
hajnalra karjába vesz őrző vén angyalom.

Idővel mindez feledésbe merül, s mi volt,
uniós árapály nyilván majd elviszi.
Talán egy kicsit, mit képviseltem itt,
utódomban magját, egy csipetnyit elhinti.

Németh Erzsébet

Nem hiszed

Mert nem hiszed,
hogy elrendeltetett:
hát elindulsz újra,
új utakon,
hogy megtaláld magad.
A lehetőségek
rád kacagnak,
ha feljűk indulsz:
elszaladnak.
Egy-egy felfénylő
selymes pillanat
szirmát kibontva
olykor elragad.
Fölnyergelt paripák
az évek,
száguldó vágvak,
izzó szenvedélyek.
Gondolatok csatáznak benned,
vadul mennek egymással öltre,
mintha az ember
tébolyult elmével
már-már Istent ölné.
Száguld, száguld az álom,
és nem fog a fék...
ragozhatatlanok
a feltörő igék.
De ne fordulj hátra,
mert ott Jézus lépdel!

Mint az a madár

Mint az a madár
az ágon tollait,
oly könnyedén kéne
megrázni magad.
Csukd cellájába múltad,
mielőtt jövőd megtagad!

BLUES

Jochaim Ringelnatz

Ha képtelen vagy öröm-elmélkedni,
noha reá nyomós okod nincs,
ajándékozz magadnak egy réti
virágot, mi találomra kincs.

Valamilyen porosan is sárgát,
boglárkát - az ösvény pereméről,
ajándékozzad a virágocskát
bal kezednek, éned jobb kezétől.

Majd öltö nyelvet, magadra vágj grimaszt,
a tükörben, mondván: te, én vagyok
a meggyőződés, mi veled maraszt,
akármily szörnyűnek taláztatok.

A KURTIZÁN

Rainer Maria Rilke

A velencei nap egy aranyat
rejt hajamba: minden alkímia
hajnal sugall. Szemöldök: filia,
hidakhoz hasonló, azt látod mi a

szemeknek vezető utat mutat
a kanálisok veszélyes, titkos
forratagában úgy, hogy az álmos
tenger bennük vált, zuhan és szálldos.

Mind, aki látott, irigyli kutyámat,
mert rá oly gyakran sugárzott kezem
kegyelme, mint faszén a parázsban,

sebezhetetlen ékkel is lágyan -
és ifjak, (ősök reményét ölelem)
jönnek dühvel pusztítani ajkamat.

GYÁSZ

Heinz Kahlau

Súlytalanná tett a gyász,
akár egy tollpíhét,
mit a szabadba - ajtó ha tárul -
kíröpt a lég.

Most nem segít a felkínált kéz,
tartást még soká nem nyerek,
eltávolodtam minden dologtól,
akár a fellegek.

Most szívesen nekimennék
mindnek, mi moccanatlan s
erővel tele, hogy fájdalmát a test
lelkemtől átvegye.

BARTÓK

Friedmann Berger

Utcakép opálja,
sikátorok Galánta
és a Rue d'Or
között. (Az egykor
és a most
térfüzeiben)

Utak, utcák,
- István, vagy
más nevéek -
kőhajításra a szláv
szállásterületektől.

Menj Zoltán, bókolj
a mandarin előtt,
ragadd ki őt
sárga révületéből.

Az én világom:
a hiányzó taktusok.
(Akárha páros lepedők.)

NÉPDAL

John Erpenbeck

Három rigó röppent
egy hársfa csúcsára.
Ígát húzott három
lovacska alája.

A rigók méla, lassú
szerelemi dalba kezdtek.
A lovak nem ismerték
eddig a szerelmet.

A rigók és lovacskák
régől nem élnek már.
Lettek kétszer három
kavics a fa alján.

A KÖLTŐ

Rainer Maria Rilke

Eltávolodsz tőlem, boldog óra.
Szárnycsapásod rajtam sebet üt.
Árva ajkam miként nyíljék szóra,
ha éjszakámra napom visszasüt?

Nincsen házam, szép szeretőm sincsen,
se állásom miből létezhetem.
Minden dolog, mi önmagamban kincsem,
kiszolgáltat, bár gazdaggá teszem.

VÉGSZÓ

Rainer Maria Rilke

A halál hatalmas.
Mi nevető ajkának
tartozékai vagyunk.
Ha az élet közepén
képzelnék magunk,
ő fakad sírásra
bennünk.

ÁLOM

Rainer Maria Rilke

A rózsza, itt ez a sárga
mit tegnap a fiú adott,
ma én viszem odaáttra
a friss sírhoz, s az legott

könnyeket igéz szirmain,
- nicsak! - fénycsöppé lett mára
a tegnapi harmat korcain
bánatom előfutára.

A verseket németből fordította:

Bayer Béla

Kulimár János

Mi lesz velünk...

Szeretlek Goethe
hűvös, lágy szavával,
templomok vasárnap
délelőtti alázatával.

Érzem, Te is keresel,
de oly ritkán lelsz,
így az éjszakában
üvöltő szelekkel feleselsz.

De mi lesz velünk, ha
tengerbe hanyatlik a hold?...
Bárhogy is fáj majd,
a tengert ne okold!

HANS-GUIDO KLINKNER

Fénnyelvek
(Lichtzungen)

Az ég
parázsló szeletje
a tengerbe szakad.

A tintakék tengerből
fekete földnyelvek nyaldossák
az utolsó fényt
és a templomok borostás oszlopaít.

Assos

Naplemente a borostyánparton
(Sonnenuntergang an der
Bernsteinküste)

Tengerbe
merül az izzó napkorong,
a hullámokat vörössel aranyozza,
fehér felhőhalakat ránt ki a
rácsodálkozóknak

Egy nap
lemerül fényesen
az örökkönvalóba,
megtartva állandó helyét
az emlékezetben.

Litvánia

Elszántan
(Unbeirrt)

nőnek a fák csúcsai az ég felé,
erőt és egyensúlyt stabil
gyökereikből merítve.

Talajtalanul és tájékozódás nélkül
sodródik a szélben a teremtés koronája
többszörösen védve.

Fordította: **Bayer Béla**

Horváth András

Érted és értem

Álltam és vártam
Majd előttem feltornyosult
Mesésen szépen
Selyemlánccal ejtett rabul

Arany kapuját
Angyalok nyitották ki
Arany udvarát
Láttam álmaimban úszni

Néztem csak néztem
Örvénylő lágy sugarában
És hittem, hittem
Az angyalok szent dalában

De a pillanat
Rohanó hadserege
Az összes angyalt
Elevenen eltemette

S az arany falak
És a pillanat pörölye
Összezsaptak
S falak zuhantak a földre

Nézem, csak nézem
A csillogó szilánkokat
Az égen égjen
Egy angyali aranycsillag

Érted és értem

Mint a gyöngyhalász

Antológia

A közelmúltban, - a Nyíregyházán élő - Kulimár János szerkesztésében, a fenti címmel antológia jelent meg. Közel ötven tollforgató, képzőművész, fotós és sportember alkotásait, életjeleit, pályafutását, istenhitét foglalja magába a 152 oldalas könyv -, vagyis a szélszaggatta búzamezők "gyöngyhalásza" adtak itt egymásnak találkozót.

A borítóra tekintve szinte önkéntelenül W. Butler Yeats csodaszép sorai után kezdtem kutatni. Íme az eredmény: *"Ha megöregszel s szürke néneként / Ott bólogatsz a tűznél, könyvemet / Lapozd, idézve ifjú - szép szemed / Mélységes árnya közt a puha fényt, "* (Kardos L. fordítása.)

A nagy gonddal szerkesztett és lektorált könyvet olvasva pedig Váci Mihály: Az engesztelő táj c. versének alábbi soraira gondoltam: *"Pitypang fújt arcomra lágy pihéket, / kalással csiklandozta magamat, / fejem alá ágyalt meleg kévétet, / dudorászott velem kazlak alatt."*

A kötet előszavában a szerkesztő, Kulimár János így vall a résztvevőkről: *"Hatalmába keríti őket az alkotás láza, amely olyan, mint a barokk zene: egyszerű zúdul rád a tűz és a víz, a fény és az árnyék, Handel, Bach, Vivaldi ragad magával. Olyan ez, akár a legvadabb szerelem."*

Így érzi ezt Albertné Fényes Katalin is, amikor ezt írja Dallamok című versében: *"Csak egy pillantás volt, / mely szívemig hatolt, / s átírta lágyan dallamát."*

Gyenes István Fenyőág c. munkájában így vall: *"torz idők múltját, / elfeledtet / a szép idő."* Mintha F. Schillert hallgatnánk: *"Még a költészet varázsbírokja / fonta a valót körül puhán,"*

Dr. Kolozsy Zoltán gyönyörű írásából alig

lehet kiemelni valamit, hisz úgy igaz, kerek és szép, ahogy van. De ha mégis bátorkodom hozzányúlni, talán Márait említeném, aki *"sok évtizedig őrizte lelkében a felvidéki fenyők illatát és Erdély tisztaságát"*, - egy marék anyaföldet és egy korty vizet a Tiszából. Külön köszönet jár Ferenczel Bertalan-nak, aki a Föld adta sors címmel közléttette a vele készült Kossuth rádióbeli riport szerkesztett változatát. Azt hiszem, ezt úgy, ahogy van, mindenkinek el kellene olvasni. Megdöbbenő életút! Mintha csak F. Schiller előző gondolatát folytatnánk: *"a Teremtésből a lét zuhogva / ömlött a sejtelem kapuján."*

Különlegessé teszik az antológiát Árnas József, Dávid Mihály, Simonyák Vilmosné, Simon M. Veronika, Debrei Éva és Haraszi György festőművészek egybe-gyűjtött munkái, valamint Szabó Tibor grafikus-festőművészek a versek között váratlanul felbukkanó alkotásai, amelyek W. Goethe-t idézve, úgy tűnnek, mint *"forrás vizét ha festi a holdsugár."*

Még sokat lehetne (és kellene is) írni, beszélni erről a kötetről, és akkor talán egyre többen vennék észre Dr. Rudnai Gábor igazát: *"Ahogy a kígyó levedli a bőrét, / a test kopik, s a lélek egyre pórébb."*

Késő estébe hajlik az idő, mire a könyvet becsukom s az asztalra teszem. Kínézek az ablakon, túl, *"az árny-szaggatta senkiföldjén"* (Rákos Sándor) és Bugya István Fények amnesztiája c. versének sorait mormolom: *"Már sejtelem kering / és leng körül, / hogy fények amnesztiáját / megadja végre Isten."*

Jó, hogy megszületett ez a könyv.

Köszönet érte mindenkinek, aki ebben segített!

Tóth Margit

2008. 05. 21.

Magyari Barna
versei

Köszöntő

Anikónak

A szerelem lágy táncát ropja
Nézem Tündérlány hogy ragyogsz ma
Idill-fényként át mondatomba
Káprázatot szívemet fogja
Óhaj s ihlet testeden nyílik
Bőröd bájalást nekem mindig
Olvadni kezdek mosolyodnál
Lángod egyedül több a soknál
Démoni szemed üzen felém
Otthont teremt az ábránd helyén
Görögtüzet rak tündöklésed
Neved kimondva éden éget
Ének csillog ha lépted méred
Végtelenbe visz létezésed
Nagy naptojásból gyúrom téisztánk
A kalácsból a kozmosz néz ránk
Perforált lyuk az ég közepén
Ott szoktunk száguldani te meg én
Tollamból zúdul ránk a mennyfény

A csoda megvár

Anikónak

élsz s mert írsz érzem lélegzel
itt belül lelkem két ember
minden új nap egy csepp nektár
szívemben a csoda megvár

anyanyelvünk pompás liget
ahol játszanak a színek
betűbibét poroz lelkünk
így virágzunk mi ma együtt

múlt jelen és jövő között
a bódulat busza dőcög
káprázatok hozzád kötnek
s csókolgatnak meghitt csöndek

Szívszatyorban

Anikónak

szívszatyorban viszem tested
hiszem ez csupán a kezdet
gyönyörgyárhoz két ember kell
ingáztatlak vérerekkel

volt utcád illata megcsap
tisztára mosva a tegnap
Nagyszalontán mondjuk ollé
csorog ránk a régi holdlé

te szépség vagy én mást tudok
együttlétünk nagy fényburok
lelkem lelkedhez átmenne
hőt firkál ránk a vágy keze

szenvedély-otthon a bőrünk
szerelemből kikönyöklünk
iskola ajkunk hogyha ég
mondd hány hónap egy csóktanév

Sárközy Vendel Gergely

Almavirág ősön

Október, őszi az idő már,
Megérett a jonatán, almaszüret jár.
Egy almafa virágokat hozott;
a déli oldalán kilenc el is virágzott.

Kilenc virág pedig
még csak most virágzik.
Mind olyan szép, üde, mintha
az új tavasz szülötte volna.

Magyari Barna

Ketten

ha leoltom a világot
lelkednek csak én világlók
verskazánban ég a szőláng
vele fűtöm minden szobád

kettőnk közé bepakolva
végre elfogyott a soha
szívhold mellett csillag is ég
ez a kozmosz csak a tiéd

vérköröm álommal teli
bájad mellkasom perzseli
hatalmas heverő az agy
hol nekem hevíted magad

lényem csontig fényesedik
súrolják tündér szemeid
közben én is teszem dolgom
rímem és ruhád megoldom

Fekete Annamária

A Ketten női fele

Szemeim lehunyorom.
Csendes szellőként ...
meg is érkeztél...
Tűzforrhó belém költözött.

Nem másolom át a Ketten-t.
Máris forrósít a kezdet.
Hogy tudsz bánni a szavakkal?
Édes-finom mámorbogyókkal?

Leoltod a világot?
Istenem ne tedd!
Oda minden, mit ész vezet.

Vérköröm Veled megtelik.
Két álom beteljesedik?
Eggyé lesznek ők ketten?
Álmodhatnak tán közösen?

Lányom vigyázz a legény szavára,
szólott Édesanyám óvó okítása;
olykor mézédés annak hatása.
De kit érdekel óvás és intelem!
Sutba veled önfegyelem!

Zsong a fejem és szédülök,
ha csak gépem mellé ülök.
Több ez már édeskés szónál!
Étkünk maga: Álom-Boldogságtál,
ami sokaknak teljesítetlen vágy?

Kérdéseimmel vagyok tele.
Gyógyulna már lábam jobbik fele!
Lehet, csak az agyam játszik velem?

Még hogy neked hevitem magam?
Forró minden átküldött szavad.

Megégetsz a nap minden szakában.
Betűid sora parázsfalattal telített tálka.
Gondolod, önmagamtól hevitem magam?

Gyönyörű játékunk forró tüze,
vajon mindezt jól tesszük-e?
Égető érzés mi bennem lobog,
Érzem mindezt csak Te olthatod.

Németh Erzsébet

Míg tilinkózik

Pikkelyes pillanatok
csúsznak ki kezemből
míg tilinkózik a táj.
Megalvad számban az
emlék, savó ízű
a nyári délután.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **1.500,-Ft.**
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

Németh Dezső

Lant

1211 Budapest

Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196

Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Baráti Molnár Lóránt

Piéta

Vagy. Szívedben örök csend van;
És örök hitben újra fogantam,
Mert mindig oly tiszta voltál
Akár a fény, a csillagoltár.

Fiad szólt: - Anyám ne sirass engem,
Hajnal harmatával fürdesd meg testem,
Hófehér kendővel itasd fel vérem!
Harmadnap elmúlik szenvedésem...

Fehér kendőjével arcát megtörölte,
Csillagok porában testét füröszttötte,
És ölébe fektette halott fiát,
De tudta már: jön a feltámadás!!!

Út a Golgotára

Messze a "Koponyák hegye", és
Az út nehéz, mely arra visz...
"Centurió!" - kiált Lukács, az orvos.
- "Hiszen oly beteg! Pihenjen kicsit..."

De megy tovább, vonszolja a Keresztet.
Tudja: a Golgotán Béke, Pihenés...
Ott nincs harc... Csak Halálnak csendje...
És senki sem támad, senki sem fél.

Szelíd barna szeme felnéz az égre,
Hol felhőfodrokat bodroz játszi szél,
És borzong a Nép: kiabál, jajong;
"Halott!" "De lelke már az Istenéhez ért!"

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.